

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592881600.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg kaldte Karlene sammen og spurgte dem, om de havde Lyst til at forsvare Slottet, indtil der kom Undsætning, eller indtil de ikke kunde mere, og de svarede med et Hurra. Saa oplæste jeg det Brev for dem, hvori det af det keiserlig-kongelige Hofcancelli var blevet mig paalagt under mit Ophold at føre Tilsyn med Bibliotheket, og tog i Henhold dertil Befalingen over dem i deres Keisers Navn. Tre Gange »Hoch« for Keiseren, og saa gik vi til Arbeidet. Opkjørselen til Slottet var fra Sydvest, og ved en Bøining mod Vest var Broen over Bjergstrømmen. Denne Bro var for massiv til, at jeg kunde sprænge 128 den, og jeg valgte derfor et Sted paa Opkjørselen, hvorfra jeg i 200 Alens Afstand kunde beherske Broen. Her lod jeg trække en Grav tversover Veien, og af det indvundne Grus dannedes et Brystværn med et Skydeskaar. Da Fruentimmerne paa Slottet hørte, at vi vilde forsvare os, kom de ilende til og tilbøde at arbeide. Eftersom vi formedelst den stenede Grund manglede Jord, lod jeg dem fylde alle Slottets Sække med Sand og med Jord fra Haven og dannede deraf paa Veiens høire Side en høi Dækning for det Tilfælde, at Fjenden besatte Vinbjerget, der dominerede os. Tilvenstre laa Egnen dybt nede under os. Den ene Kanon fra Museet lod jeg bringe ned til os, og da vi ikke havde Kartætscher, lod jeg i Hast forfærdige Poser fyldte med Knapper og Smaasteen. Ved det ene af Bibliotheksvinduerne, der vendte mod Vinbjerget nordligt for os, lod jeg Jernstængerne bryde fra og anbragte inde i Stuen den anden Kanon. Til den havde jeg sex Kugler, og med Krudt vare vi temmelig vel forsynede. Foruden Alt dette havde hver af Steyermarkerne sin Riffel, og da jeg endelig efter nogle Timers anstrengt Arbeide oversaae det Hele og i den ensomme Egn fornåm mig selv ligesom Chef paa et Skib, der ude paa Oceanet venter Fjenden, som Herre over Liv og Død i en ærlig Sag, saa havde jeg den særegne, dybe Tilfredsstillelse, som kun den kan føle, der endelig engang i sit Liv føler sig stillet overfor en Opgave, som Natur og Drift kaldte ham til. Det var tillige saa besynderligt, at netop som jeg havde faaet vor Gaard igjen, skulde Ritmesteren leve op i mig, og flere Gange var det, som om jeg med mit indre Oie saa hans Ansigt og saa ham smile.